

[Bernhard Baunsgaard]

bagatelgrænsen på en fornuftig måde. Jeg kan føje til ligesom hr. Glistrup, at det naturligvis ved indførelsen af et bundfradrag i stedet for en bagatelgrænse er blevet nemmere at administrere for myndighederne, og – det er væsentligt – også nemmere at have med at gøre for dem, der nu skal til at betale det.

Selve forhandlingsforløbet har været vanskeligt. Nu har der været talt om, at skatteministeren har henvist til en artikel i B.T. Jeg har naturligvis også læst den. Skatteministeren siger, at det er uhyre vanskeligt at lave politiske aftaler med Socialdemokratiet. Det er det i hvert fald blevet i de senere år. Om ministeren så står inde for den sætning, der følger efter, ved jeg ikke. Jeg vil nok tro, at den er lidt overdrevet, for i artiklen fortsættes om Socialdemokratiet: »De er utroligt pralende og selvhævdende«. Noget om det er der naturligvis, men sådan ligefrem utroligt pralende og selvhævdende er nu nok at stramme den for meget.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det er klart, at vi har haft svært ved at skjule vores glæde ved den indsats, vi har haft mulighed for at gøre i forbindelse med finansloven, men i forhold til det med at være selvhævdende og pralende mener jeg slet ikke, vi kan konkurrere med hr. Bernhard Baunsgaard.

Glistrup (FP):

Næst efter at takke hr. Bernhard Baunsgaard for de fremskridtshjertevarmende ord, som han rettede til os, vil jeg forsøge at gøre status over, hvor vi vil være henne, hvis den ulykkelige vedtagelse af lovforslag nr. L 1 i går nu skulle blive fulgt op af en vedtagelse af lovforslag nr. L 118 ved den afstemning, som forestår.

Vi kan bare holde os til kalenderåret 1987. Folketingsmæssigt startede kalenderåret 1987 med som de dominerende begivenheder, at finansministeren simpelt hen soldede i en grad, som man aldrig nogen sinde har set at der er blevet soldet med de danske finanser i nogen tidligere finansministers tid. Det var finansministeren, der havde 98 pct. af skylden for de overenskomster, som vi nu skal betale regningen for, fordi han i den grad var lønførende inden for den offentlige sektor, og fordi han reelt opførte sig som en Rane Jonsen i forhold til det private arbejdsmarked.

Derfor denne regning, som vi skal betale med denne momsforhøjelse, som er indholdet i lovforslag nr. L 118, og som vi skal stemme om. Den er opstået i kraft af det, der skete i januar 1987, da finansministeren, ikke af uransagelige grunde, men simpelt hen for at få stemmer til sit parti, i den grad ødelagde omkostningsniveauet og det offentlige udgiftsniveau i Danmark.

Det er forkert, når finansministeren tror, at han har holdt igen på nogle offentlige udgifter. Der er ingen i denne sal, der har forvoldt så store offentlige udgifter som finansministeren, da han gjorde sine fejlgreb i januar måned i år.

Så følges altså dette op af, at regningen skal betales, og det bliver altså bl.a. ved denne momsforhøjelse. Det er sørgeligt, at vi igen skal opleve, at skatterne stiger, men det må vi bare vænne os til én gang for alle. Må det blive de falissementer, som har præget 1987, som har indrammet det: først overenskomsterne i januar, nu finanslov og momsforhøjelse i december, må det være os en lærestreg for 1988, hvoraf vi kan lære, at øgede offentlige udgifter altid vil udløse øgede skatter.

De 9,2 mia. kr., vi nu forhøjer skatterne med, modsvares af, at man i første omgang bruger 12,6 mia. kr. mere på de næste 8 lovforslag, vi skal behandle i dag. Derudover skal der bruges et ukendt antal milliarder kroner på øget arbejdsløshedsundersøttelse, lønpres fra de offentligt ansatte osv., fordi hele niveauet får et enormt løft opad med denne momsforhøjelse, som man nu står i begreb med at skulle vedtage her med de seks uansvarlige partiers stemmer. Det er altså det, vi må regne med sker ved afstemningen om lovforslag nr. L 118.

Vi går med andre ord ind i 1988 med et bag-skud. Vi har ikke med de 9,2 mia. kr. oprettet de skader på de offentlige udgifter, som er forvoldt både ved finanslovens vedtagelse i går og ved den pakke; det er nu så meget vigtigere og bliver det, at man indretter sig på, at 40 mia. i besparelser i 1988 inden for den offentlige sektor, det er at regne som et støvgran, man knipser af jakken, men der skal væsentlig større besparelser til i 1988, hvis Danmarks økonomi skal få lov til at blive rettet op. Men det vil der da gudskelov også være plads til, for med disse 12,6 mia. kr., vi nu vedtager i nye offentlige udgifter, og med alle de andre offentlige udgifts-eksplosioner, vi har oplevet igennem de sidste 27 år, så er det meget let at finde fornuftige, for-